

Vești misionare

Trimestrul 1, 2018

Diviziunea Interamericană

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2017

6 ianuarie

„Mi se face pielea de găină”

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Pentru șoferul de camion Safan Karamath, aceasta este o reacție plăcută.

Micile boboțe se formează pe brațele lui când ascultă o predică. Ele apar în timpul rugăciunii și când vorbește despre noua lui descoperire – Isus și dragoste pentru El.

„Simt în mod real prezența lui Dumnezeu aici”, explică el, arătându-și brațul gol în timpul interviului dat la Universitatea din Caraibe de Sud, o instituție de educație adventistă din Republica Trinidad și Tobago. Mici ridicături punctau pielea lui maronie.

„Mi se întâmplă asta de fiecare dată când vorbim despre Dumnezeu”, mărturisește el. „Pentru mine, este un semn că nu sunt singur.”

Karamath s-a simțit singur în cea mai mare parte a vieții sale. Acum are cincizeci și trei de ani.

A fost singur la părinți și i-a murit mama când era mic. A fost crescut într-o comunitate musulmană din Trinidad, de tatăl lui, care era alcoolic.

„Tatăl meu era mereu beat și, când venea acasă, trebuia să fug de el”, ne povestește Karamath. „Eram pe cont propriu.”

Karamath mergea regulat la moscheea locală împreună cu alți copii. După căsătorie, s-a convertit împreună cu soția lui la hinduism și a crescut opt copii, toți botezați în Biserica Romano-Catolică.

Dar tot se simțea singur. În dorința lui după o viață mai bună, a renunțat la marijuana. După câțiva ani, a abandonat țigara și, ulterior, a încetat să mai consume alcool.

Atunci a început să i se facă pielea ca de găină. În urma unei invitații primite cu ocazia unui curs de Biblie organizat de universitate pentru copiii din vecinătate, a participat la prezentările de evanghelizare. Copiii lui participă la cursul săptămânal, prezentat de profesorii de la universitate.

„Evanghelia a fost prezentată într-un mod foarte impresionant și, în sfârșit, după cincizeci de ani, L-am cunoscut pe Domnul”, ne spune Karamath.

Cu acea ocazie, a primit botezul, alături de trei dintre copiii săi, cu vârste de doisprezece, paisprezece și șaisprezece ani.

Când a fost întrebat dacă ar considera că Dumnezeu l-a părăsit dacă nu i s-ar mai face pielea de găină, el a exclamat: „Nu! Niciodată!” Și a adăugat că pielea de găină este un semn că nu este singur. „Dumnezeu este cu mine”, a mai precizat el.

O parte a Colectei din Sabatul al Treisprezecelea din acest trimestru este destinată bisericii din cadrul Universității Caraibele de Sud pentru a o ajuta să-și extindă programele de misiune, precum cursul săptămânal de Biblie pentru copii, în urma căruia Safan Karamath și copiii lui s-au botezat.

13 ianuarie

Rugăciune pentru o familie de indieni

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Arpita Bhosale, o elevă de paisprezece ani de la o școală adventistă de ziua a șaptea din vestul Indiei, nu și-a cunoscut tatăl care a murit într-un accident înainte de nașterea ei.

Se afla într-o căruță și a fost lovit din spate de un camion. Forța impactului l-a aruncat în față, peste boii care trăgeau căruța, și apoi pe șosea, unde a fost lovit de un alt vehicul. Șocată de decesul lui, soția, care este surdomută, a intrat în travaliu înainte de termen. Arpita s-a născut cu o lună mai devreme.

„Dar Dumnezeu S-a folosit de moartea tatălui meu ca să o conducă pe mama mea la Isus”, a declarat ea în cadrul unui interviu pe care ni l-a acordat la Școala Adventistă de Ziua a Șaptea din Alate, situată la vreo treizeci de kilometri de Kohlapur, un oraș aglomerat, care are peste un milion de locuitori.

Arpita a petrecut primele luni de viață în spital împreună cu mama ei, Akkatoi. Amândouă erau foarte plâpânde. Starea lor gravă l-a îngrijorat pe fratele mamei ei, Satish, care le vizita la spital zilnic.

Într-o sâmbătă, când a venit să le vadă, Satish a observat că un bărbat necunoscut trecea pe la fiecare pacient și se ruga cu ei. Curios, l-a abordat și a aflat că era pastor adventist.

„Unchiul meu era hindus”, ne povestește Arpita. „Dar ar fi făcut orice ca s-o ajute pe mama, așa că l-a rugat pe pastor să se roage și pentru ea.”

Pastorul s-a rugat pentru Akkatoi și pentru bebelușul ei, iar Satish i-a interpretat rugăciunea în limbajul semnelor.

Pastorul a continuat să le viziteze regulat. Mama și copilul au început să se refacă. Uimit, Satish l-a întrebat pe pastor despre credința lui. După câteva luni de studiu biblic, el și sora lui l-au primit pe Isus. Akkatoi a dedicat-o pe fetiță Domnului și, când fata a început să vorbească, a învățat-o să se roage în fiecare seară la ora șapte.

„În fiecare seară la ora șapte, unesc mâinile și mă rog, indiferent unde mă aflu”, ne explică Arpita, acum în clasa a șaptea la Școala Adventistă cu internat din Alate, școală care a beneficiat de fonduri pentru construirea unui corp cu săli de clase, în urma

colectei din Sabatul al Treisprezecelea din trimestrul al treilea, anul 2017. „Mă rog așa de când mă știu.”

Arpita a primit botezul la vârsta de treisprezece ani. „Am decis să mă botez pentru că am văzut că Isus mi-a binecuvântat familia prin Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”, mărturisește ea. „Vreau să-L urmez pe Isus datorită experienței pe care a avut-o mama mea. Am văzut tot ce a făcut Isus pentru ea.”

Arpita Bhosale, o elevă de paisprezece ani de la o școală adventistă din vestul Indiei.

20 ianuarie

Fără desene animate sâmbăta

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

De obicei, adulții vorbesc după botez despre problemele de adaptare la Sabatul biblic. Dar ce probleme ar putea să-i pună botezul unui băiat de unsprezece ani?

În viața lui Ronnel Nurse, un băiat din Trinidad și Tobago, stat insular din Marea Caraibilor, botezul a pus punct viziunii desenelor animate de sâmbătă dimineața. Și a trebuit să-i spună buncii lui că sâmbăta nu mai putea să-i facă cumpărăturile sau să-l ajute la treburile de pe lângă casă.

Ronnel are acum douăzeci și cinci de ani și este consultant IT la Ministerul Apărării Naționale din țara sa. Cum spunea la început, el a solicitat să fie botezat în timpul unei săptămâni de rugăciune organizate de Școala Primară Adventistă de Ziua a Șaptea Maracas, care funcționează în campusul Universității din Caraibele de Sud. Mama lui, divorțată și adventistă doar cu numele, îl înscrisese la această școală. Dar cunoștințele despre Dumnezeu

le-a primit de la bunica lui, o creștină devotată care îl lua cu ea la biserică în fiecare duminică.

„În acea săptămână de rugăciune, am descoperit în mine o sete sau un gol pe care nu-l conștientizasem până atunci”, ne explică Ronnel. „În momentul în care vorbitorul a făcut apelul pentru botez, am simțit imboldul interior de a ieși în față. Și am ieșit în față.”

La scurt timp după botez, bunica lui s-a îmbolnăvit. A petrecut cele mai multe nopți în spital. Ronnel a vizitat-o, a încurajat-o și i-a spus că se ruga pentru vindecarea ei. În Sabat, îi citea din Biblie minunile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru copiii Lui. Era convins că Isus avea să aibă grijă de ea.

„De aceea, în ziua în care m-am întors de la școală și mătușa mea ne-a sunat și ne-a dat vestea că bunica murise, am suferit un șoc foarte puternic”, spune el. La data aceea, Ronnel avea doisprezece ani și a simțit că Dumnezeu l-a dezamăgit. Dar, pe măsură ce a reflectat la viața evlavioasă a bunicii lui, și-a dat seama că Evanghelia nu culminează cu moartea lui Isus, ci cu învierea Sa și că toți cei care dorm în Isus vor învia și ei într-o zi. Și-a însușit textul din Romani 8:18, unde scrie: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.”

Ronnel, absolvent al Facultății de Informatică de la Universitatea din Caraibe de Sud, mărturisește că încă îi mai este dor de bunica lui.

„Dar credința mea este puternică după ce am urmat cursurile facultății și după ce m-am alăturat acestei biserici”, spune el.

O parte din Colecta din Sabatul Treisprezece din acest trimestru este destinată construirii unei biserici noi pentru Universitatea Caraibe de Sud, care nu a avut niciodată o biserică proprie și ai cărei studenți se închină într-o sală de curs.

Îngerul care ridică blocuri de beton

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Într-o noapte, Vladimir Moskolenko, un bărbat din orașul ucrainean Buzke, a înghiontit-o pe soția lui, Galina, ca să o trezească. Tocmai avusese un vis neobișnuit.

– Se făcea că stăteam în picioare și că duceam în mâini niște blocuri de beton, i-a povestit el. Erau extraordinar de grele. Apoi a apărut deodată în fața mea un înger uriaș, frumos, strălucitor. Mi-a zâmbit. Și-a pus mâinile pe mâinile mele și, preluând greutatea, le-a ridicat.

Galina Moskolenko s-a ridicat în capul oaselor. Se rugase pentru 5 000 de dolari ca să plătească blocurile de beton folosite la transformarea în biserică adventistă de ziua a șaptea a unei clădiri abandonate din localitatea lor, o așezare cu 1 400 de locuitori.

– Să știi că ne vine ajutor financiar de undeva, i-a spus ea lui Vladimir. Nu știu de unde, dar este pe drum!

După două zile, i-a sunat un membru al bisericii și le-a dat o veste:

– Au venit în vizită la mine trei prieteni din Polonia.

– Uite de unde vin banii! I-a anunțat Galina pe soțul ei.

În Sabat, vizitatorii din Polonia au ascultat predica ținută de ea. După apusul soarelui, Galina le-a vorbit despre datorie. Peste câteva zile, a sosit un transfer bancar de 5 000 de dolari.

„Frumoasa biserică din Buzke, care a fost inaugurată în 2016, după unsprezece ani de construcție, a fost ridicată cu rugăciune și minuni”, precizează Galina. „Un cuplu de adventiști din Australia a oferit 2 000 de dolari pentru acoperiș. Diviziunea Euro-Asia și conferința locală au pus la dispoziție fonduri pentru

misiune. Au mai contribuit și membri ai bisericii din SUA și din Cehia. Dumnezeu și îngerii Lui au intervenit în mod repetat”, ne mărturisește Galina, acum în vârstă de cincizeci și patru de ani.

Ea amintește despre o luptă cu birocrăția, când autoritățile locale au respins cererea de a sparge un perete pentru a adăuga încă o fereastră. „M-a rugat mult pentru asta și am spus: Doamne, Te rog, ajută-ne să spargem peretele!”

Apoi s-a întâmplat un lucru interesant. „Când am început să reparăm fereastra existentă, peretele s-a fisurat. Tot peretele stătea să cadă. Muncitorii noștri au adus repede, cu un tractor, un pilon ca să-l susțină. Dar, în timp ce se luptau să-l țină în picioare, a căzut de parcă un înger i-ar fi poruncit: Cazi!”, ne explică Galina, dând un bobârnac în aer.

„Așa se întâmplă”, a adăugat ea, „când faci tot ce ține de tine și ai încredere în Dumnezeu: El face imposibilul.”

Galina Moskolenko, conducător de biserică în Buzke, Ucraina.

3 februarie

Rugăciunea unui dislexic

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Lacrimile se prelingeau pe obrazii lui Edson Smith, un băiat de unsprezece ani, când s-a plecat pe genunchi cu Biblia în mână.

„Doamne, dacă mă ajuți să citesc, o să citesc din cartea asta în fiecare zi!” s-a rugat el.

Edson fusese elev la o școală adventistă de ziua a șaptea din Trinidad și Tobago, dar abandonase școala în clasa a IV-a, fiindcă nu putea să citească. Suferea de dislexie severă. O vreme a câștigat bani din culesul și vânzarea fructelor de mango și făcând curățenie în curțile oamenilor. Când îi vedea însă pe ceilalți copii mergând la școală, îl cuprindea tristețea.

„Apoi, într-o zi, m-am descurajat foarte tare”, ne povestește Edson, acum în vârstă de treizeci și șase de ani. „Am luat Biblia în mână, m-am plecat pe genunchi cu lacrimi în ochi și am spus: Doamne, dacă mă ajuți să citesc, o să citesc din cartea asta în fiecare zi.”

Răspunsul la rugăciunea lui simplă nu a venit imediat, iar el s-a refugiat o vreme în pornografie și petreceri. Cam după un an de la rugăciunea aceasta, Edson a fost trimis de părinții lui adventiști la bunica lui din Grenada, o insulă situată la o sută șaizeci de kilometri de Trinidad. Ea l-a înscris din nou în clasa a patra. Deși era cel mai mare din clasă, a descoperit că mai avea câțiva colegi dislexici.

„Lucrul acesta a fost o ușurare pentru mine”, mărturisește el. Apoi, mai mulți adulți s-au oferit să-l ajute. Un profesor s-a oferit să-l învețe fonetică. În fiecare seară când era acasă, Edson deschidea o carte și încerca să citească din ea și să pronunțe cuvintele pe litere.

Au trecut trei ani. Avea de-acum cincisprezece ani. Într-o seară, a deschis cartea și și-a dat seama că putea să citească. Putea recunoaște cuvintele! „Am început să citesc!” a exclamat el.

Pe măsură ce a crescut, capacitatea de a citi i-a permis să înceapă o afacere în domeniul amenajării spațiilor verzi și să inițieze o activitate misionară stradală, numită „Evanghelia vestită oaselor”, în care cei patru conducători își prezintă experiența personală ca să-i încurajeze pe tineri să-L urmeze pe Hristos.

„Eram ultimul din clasă. Nu știam cum am să mă descurc în viață, povestește el. Dar uitați ce a făcut Dumnezeu pentru mine!”
(*Va continua.*)

10 februarie

De la pasiune la compasiune

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Edson Smith, cel mai mic dintre cei patru copii ai unei familii adventiste de ziua a șaptea, a fost numit de părinți după unul dintre băieții lui Ellen G. White, pionier al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

În ciuda mediului prielnic, Edson nu și-a format o relație personală cu Isus. „Se întâmplă ca unii să crească în biserică, dar nu și în Hristos”, spune el.

El a crescut în orașul Port of Spain din Republica Trinidad și Tobago, Insulele Caraibe. În adolescență, a avut probleme cu stima de sine scăzută. Mergea la petreceri și la discotecă. Îl bătea gândul să-și pună capăt vieții. Dar și-a amintit că îi promisese în copilărie lui Dumnezeu să citească din Biblie în fiecare zi.

A început atunci să vină la biserică regulat și s-a botezat. S-a împrietenit cu un tânăr adventist care, la fel ca el, își dorea să le vorbească despre Isus tinerilor cu care își petrecuse timpul înainte. Au început să-și prezinte experiența personală pe stradă, în stațiile de autobuz și chiar în autobuzele în mers.

„Nu mi-am închipuit niciodată că Dumnezeu avea să mă transforme într-un evanghelist ambulant”, spune Edson, acum în vârstă de treizeci și șase de ani.

El a numit activitatea sa misionară „Evanghelia vestită oaselor” după viziunea pe care a avut-o Ezechiel în valea oaselor uscate (Ezechiel 37:1-14). El spune că Dumnezeu l-a readus la viață după ce a fost mort în păcat, la fel cum le-a dat viață oaselor uscate prin cuvântul Său.

După o tinerețe tulbure, Edson s-a confruntat cu problema înfrângerii unor păcate legate de sexualitate. A plâns ore în șir înaintea lui Dumnezeu și a cerut împlinirea făgăduințelor Sale în dreptul lui. Pasajele lui preferate sunt Romani 8 și Ioan 8:34-36, unde Isus spune: „Adevărat, adevărat vă spun... că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.”

„Dumnezeu a lucrat în viața mea și, dacă a putut să mă schimbe pe mine, poate să schimbe pe oricine”, spune Edson. „Chiar dacă ești tâlhar, membru al unei bande, homosexual sau ai alte păcate mari, nu trebuie să rămâi așa până la moarte. Isus nu a venit să-i cheme la pocăință pe cei neprihăniți. A venit să-i cheme pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Îl laud pe Dumnezeu pentru asta.”

El spune că oamenii îl ascultă cu interes de obicei, deși i s-a mai întâmplat să fie apostrofat și dat jos din autobuz. Împreună cu colegii lui, ține prezentări în licee și biserici.

„Ne aducem aminte de anii când mergeam la discotecă”, spune el. Vrem să prezentăm Evanghelia oricui, plini de curaj și fără să ne fie rușine.”

17 februarie

O singură vizită, nouă botezuri

de Yolanda Martinez Santos

Mi s-a părut că soțul Ericăi n-a fost prea încântat când m-a găsit studiind Biblia cu ea în casa lor. Locuim în statul american California.

Ajunsesem de-abia la lecția a doua și știam că el era membru al altei biserici. Era un bărbat solid și îmi inspira frică.

„Numele meu este Yolanda Martinez Santos și vin din partea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”, i-am spus eu, dând mâna cu el.

O cunoșteam pe Erica doar de două săptămâni, când am bătut la ușa casei ei în cadrul unui program misionar. Și cunoșteam Biserica Adventistă doar din 2013, când un tânăr evanghelist cu literatura a bătut la ușa mea și m-a condus la Isus. Experiența mea cu lucrarea din ușă în ușă era destul de nouă!

Soțul Ericăi a fost surprins să mă găsească în casa lor, dar nu mi-a cerut să plec. Mai târziu, Erica mi-a spus despre el că era nefericit. M-am rugat cu ea ca soțul ei să ne permită să studiem Biblia împreună și chiar să ni se alăture.

Spre surprinderea noastră, ni s-a alăturat la lecția următoare. Și ne-a anunțat că dorea să studieze cu noi în fiecare săptămână.

La scurt timp după aceea, Erica l-a invitat pe fratele ei și ni s-a alăturat și el. Apoi s-a arătat dornic să studieze cu noi și băiatul ei de treisprezece ani.

Pe măsură ce studia, Erica îi împărtășea ce afla și surorii ei, care locuiește în alt oraș. Aceasta s-a arătat interesată, a luat legătura cu adventiștii din orașul ei și a început să studieze Biblia împreună cu ei. I s-au mai alăturat soțul și soacra ei.

Și asta nu e tot! Erica mi-a făcut cunoștință cu părinții ei, care mi-au spus că remarcaseră o schimbare totală la fiica lor. Și și-au dorit să afle secretul.

„Secretul este Isus”, le-am spus eu.

S-au alăturat și ei grupei noastre.

Este uluitor faptul că o singură bătaie la ușă a unui lucrător biblic a avut ca rod botezul a nouă persoane: Erica, băiatul ei, fratele ei, mama ei, tatăl ei, sora ei, cumnatul ei, soacra surorii ei, ba chiar și o vecină!

Soțul ei merge în prezent la Biserica Adventistă în mod regulat.

Am aflat de la Erica mai târziu că, până să ajung eu prima oară la ea, se rugase o lună de zile ca Dumnezeu să-i demonstreze că există și să-i descopere biserica adevărată.

– Dacă n-ai fi bătut la ușă mea, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, mi-a spus ea și a adăugat, mulțumindu-I lui Dumnezeu: Doamne, Tu ai răspuns rugăciunii mele!

Yolanda Martinez Santos este lucrător biblic în California.

24 februarie

De ce mi-am dedicat viața refugiaților

de Terri Saelee

Aveam deja trei ani de când predam engleza într-o tabără de refugiați din Thailanda, care adăpostea 50 000 de oameni. Mai mulți elevi erau la un pas de decizia de a primi botezul. Dar pastorul adventist de ziua a șaptea mi-a spus că ezitau. Le era frică să devină creștini și să-i vadă pe misionari plecând înainte

ca ei să înțeleagă bine ce înseamnă creștinismul și să învețe să ducă o viață creștină autentică.

Vestea aceasta m-a pus în încurcătură. Îmi făcusem planuri să lucrez trei ani ca student misionar și după aceea să mă întorc acasă, în Nebraska. Mama de-abia aștepta să mă vadă. Totuși țelul meu principal era salvarea sufletelor. Așa că am început să mă rog: „Doamne, ce să fac?”

Apoi, într-o dimineață, am citit următoarele cuvinte la devoționalul de dimineață: „Cauza lui Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc în planurile și în sentimentele noastre” (*Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 170)“.

Mi-am spus: „Pasajul acesta mi se adresează în mod direct.” Dorința mea era să termin colegiul, să mă angajez și să întemeiez o familie. Dar am simțit că Dumnezeu îmi spunea altceva: „Terri, iată îndrumarea pe care ai așteptat-o. Dumnezeu trebuie să ocupe primul loc în planurile și în sentimentele tale.”

Am înțeles că cea dintâi responsabilitate a mea era față de familia mea. Dar familia mea îmi cunoștea deja pe Domnul. Am decis să o sun pe mama și să-i cer sfatul.

Am călătorit treizeci și cinci de kilometri până la cea mai apropiată poștă, unde se găsea un telefon public. Am sunat cu taxă inversă, pentru că nu avem bani. Știam că este scump.

Am întrebat-o pe mama:

– Ce ai zice dacă aș mai rămâne aici un an sau pe termen nelimitat?

Răspunsul ei a venit prompt:

– Terri, mi-a spus ea, eu n-o să-ți spun niciodată să te întorci acasă. Dacă ți-aș spune să te întorci și dacă un singur om ar pierde ocazia de a auzi Evanghelia, aș regreta asta pentru totdeauna. Dar dacă, rămânând, ajuți pe cineva să-L cunoască pe Dumnezeu și să fie în Împărăția lui Dumnezeu, atunci merită să rămâi, chiar dacă eu n-am să te mai văd niciodată.

Obrajii îmi erau scâldați în lacrimi. L-am lăudat pe Dumnezeu pentru că am o mamă atât de iubitoare. Îi era dor de mine, dar făcuse deja sacrificiul în inima ei. Mântuirea sufletelor era atât de importantă pentru ea, încât era dispusă să nu mă mai vadă niciodată.

Terri Saelee răspunde de Departamentul Refugiați și Imigranți de la Diviziunea America de Nord a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

3 martie

Tragedie, cocaină și Isus

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Mervan Jaikaran, un bărbat adventist de cincizeci și doi de ani, lucrează ca operator de utilaj într-o fabrică de cherestea din Republica Trinidad și Tobago, Insulele Caraibe. La vârsta de șapte ani, a suferit un grav accident, în urma căruia a stat în comă patru zile și a fost spitalizat trei luni.

Într-o zi, în timp ce mergea pe marginea șoselei, l-a lovit o mașină și l-a târât aproape cincizeci de metri, sfâșiindu-i fața și făcându-i răni adânci pe spate. De acolo i-a rămas cicatricea mare de pe partea stângă a feței.

„Mama spune că am fost mort și că am înviat!” povestește el. „Dar eu îi spun: Mamă, am fost mort în păcat, dar Isus m-a adus din nou la viață.”

Jaikaran s-a născut într-o familie cu opt copii și a fost crescut de mama lui, adventistă de ziua a șaptea, după ce tatăl lui i-a părăsit. La unsprezece ani, a abandonat școala, nefiind capabil să învețe din cauza traumatismului cerebral suferit la accident. La

paisprezece ani, a început să fumeze și să bea și, în final, a trecut la marijuana și la cocaină. S-a căsătorit la douăzeci și opt de ani și i s-au născut patru copii.

A continuat să ia droguri și, în cele din urmă, soția a luat copiii și l-a părăsit.

Și-a dorit atunci cu disperare să se schimbe. Într-o zi, a strigat: „Isuse, vreau să mă schimb. Dar nu cu ajutorul soției. Nu cu ajutorul mamei. Cu ajutorul Tău!”

Peste câteva ore, l-a sunat directorul unui centru de recuperare administrat de Biserica Adventistă. Ulterior a aflat că sora lui îi ceruse ajutor unui pastor adventist și că pastorul sunase la acel centru. Jaikaran s-a înscris la tratament. Avea patruzeci și șase de ani.

Progresul a fost lent, dar Jaikaran a cerut în fiecare zi împlinirea făgăduințelor biblice în dreptul lui. Avea trei texte preferate: „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 26:3); „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi” (Iosua 1:5) și „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).

S-a mai rugat ca Domnul să-i aducă familia înapoi și să o apropie mai mult de El.

La sfârșitul programului de recuperare, soția a venit să-l ia cu mașina și să-l ducă acasă la mama lui. Când a văzut însă cât de mult se schimbase, l-a dus acasă la ea. După un timp, s-au botezat amândoi.

Astăzi, Jaikaran le spune tuturor celor pe care îi întâlnește despre dragostea lui pentru Isus. Și se roagă zilnic: „Doamne, dă-mi mai mulți oameni cărora să le vorbesc despre Tine.”

„Am convingerea că Dumnezeu m-a adus pe lume ca să fiu martor al Său”, spune el. „Nu eu sunt pe primul plan, ci El!”

Câinele evanghelist cu literatură

de Nelson Ernst

Într-un Sabat după-amiază, câțiva tineri adventiști de ziua a șaptea au pornit la drum ca să distribuie pliante GLOW în Hawaii.

S-au rugat și au început să bată la ușile caselor.

La prima ușă, un tânăr a spus:

– Bună ziua! Suntem din partea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și avem un cadou pentru dumneavoastră.

– Pentru mine? a întrebat surprinsă locatara.

– Da, pentru dumneavoastră, a răspuns tânărul, întinzându-i câteva pliante.

Doamna a primit pliantele și tânărul a întrebat-o dacă putea să se roage pentru ea.

– Aveți vreun motiv de rugăciune pe care ați dori să-l prezentăm înaintea lui Dumnezeu?

Scena s-a repetat la mai multe case.

– Bună ziua! Suntem din partea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și avem un cadou pentru dumneavoastră. Pot să mă rog pentru dumneavoastră?

La câteva case, nu a răspuns nimeni. La alte câteva, locatarii le-au cerut să plece.

Apoi, doi tineri s-au apropiat de o casă împrejmuită cu gard. Au găsit poarta, dar, în timp ce încercau să o deschidă, a ajuns la urechile lor un mârâit fioros.

Când au aruncat o privire peste gard, au văzut un câine zbârlit care îi țintuia cu privirea.

– Ce facem? a întrebat unul dintre ei.

Niciunul nu era dispus să înfrunte câinele ca să ajungă la sonerie.

Un tânăr a luat un pliant și l-a fluturat deasupra gardului, sub privirile atente ale câinelui. La un moment dat însă, pliantul i-a scăpat și a căzut dincolo de gard.

Câinele a alergat la el și l-a adulmecat. Apoi a făcut un lucru surprinzător: a apucat pliantul cu dinții, s-a întors, s-a dus la intrarea casei și l-a așezat pe prag.

În *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, Ellen G. White spune: „Dumnezeu va folosi căi și mijloace prin care se va vedea că El este Cel ce preia conducerea în mâinile Sale. Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El pentru a aduce la îndeplinire lucrarea neprihănirii Sale” (ed. 2007, p. 271).

Dacă un înger poate să facă o măgăriță să vorbească, de ce n-ar putea să transforme un câine din Hawaii în evanghelist cu literatură?

Și, dacă un câine poate împărți literatură adventistă, tu de ce nu poți?

Nelson Ernst este cofondatorul și directorul GLOW, un departament de distribuire a literaturii înființat în California și răspândit în toată lumea.

17 martie

Torturată psihic din cauza Sabatului

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Mama ei a udat-o până la piele înainte să plece la Școala de Sabat. Tatăl ei a urmărit-o în timp ce mergea, ba chiar alerga, la biserică.

De fiecare dată când auzea zdrăngănitul lanțului de la cutia în care tatăl ei își păstra pușca, stătea cu teama că vine după ea.

„Îmi era foarte, foarte frică”, spune Margaret Wilfred, o profesoară pensionară, în vârstă de șaiszeci și unu de ani din Republica Trinidad și Tobago, când își amintește de anii de după ce s-a botezat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. „Aveam nervii distruși. Efectele le resimt și în ziua de astăzi.”

Cu toate acestea, nu regretă nimic.

„Mă bucur de umblarea mea cu Dumnezeu”, spune ea. „Acum mă bucur de liniște.”

Părinții lui Margaret păzeau duminica și locuiau în vecinătatea campusului Universității Adventiste din Caraibe de Sud, din Valea Maracas. De mică, i-a plăcut să asculte muzica ce răsună în campus, în Sabat. În unele dimineți de Sabat, soseau în vale grupuri muzicale studentești. Muzica a atras-o să participe la o evanghelizare când avea nouăsprezece ani. La sfârșitul evanghelizării, s-a botezat.

„În momentul acela, a început tortura psihică”, spune ea.

Părinții ei s-au supărat foarte tare. Tatăl ei a amenințat-o și nu a mai primit-o în casă. Zdrăngănitul lanțului de la cutia unde își ținea pușca o îngrozea. Se temea că avea să o bată sau, chiar mai rău, să o ucidă. Odată, a urmărit-o jumătate din drumul care ducea la biserică. „Am alergat tot drumul de teamă să nu-mi facă ceva”, spune ea. Altădată, mama ei a udat-o cu apă după ce se îmbrăcase să plece la biserică. „Viața era un chin pentru mine”, spune ea.

Cu toate acestea, nu a fost niciodată tentată să-și abandoneze credința. S-a prins de făgăduința din Psalmii 34:7, unde scrie: „Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.” Un alt text preferat al ei este Psalmii 27:10: „Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește.”

În cele din urmă, situația de acasă s-a detensionat. Margaret a primit o bursă și s-a înscris la universitatea adventistă. După aceea, s-a angajat la Școala Primară Adventistă de Ziua a Șaptea din Maracas și a lucrat vreme de treizeci și cinci de ani ca învățătoare pentru clasele I și a II-a.

„Știu că, pentru Dumnezeu, sunt ca lumina ochilor Lui”, spune ea. „El mă va scoate din orice necaz.”

O parte din Colecta din Sabatul Treisprezece din acest trimestru este destinată construirii unei biserici pentru Universitatea din Caraibele de Sud, care nu a deținut niciodată o biserică și ai cărei studenți se închină într-o sală de curs.

24 martie

Fiica risipitoare

de Andrew McChesney, *Adventist Mission*

Starlene Peters, a intrat într-un Sabat dimineață în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea așa rănită cum era și cu hainele rupte după o noapte de distracții și după un accident rutier produs sub influența alcoolului.

Ea fusese adventistă în copilărie și nu știa cum aveau să reacționeze membrii bisericii când aveau să o vadă după atâta timp. Însă avea mare nevoie de Dumnezeu, pentru că o prietenă de-a ei decedase în accident.

„Pentru mine, accidentul a fost o trezire la realitate”, povestește ea. „Mi-am dat seama că viața este extrem de fragilă.”

Starlene, acum în vârstă de treizeci și doi de ani și misionară cu normă întreagă, a fost crescută de bunica ei adventistă în

Port of Spain, capitala Republicii Trinidad și Tobago din Caraibe. I s-a impus să meargă la biserică de mică. După ce s-a botezat, a slujit în diferite poziții, dar mărturisește că a slujit doar de formă.

„În copilărie, nu am avut aproape nicio tangență cu Dumnezeu”, mărturisește ea.

La optsprezece ani, a plecat de acasă și a abandonat biserica pentru o viață de petreceri.

Apoi a avut loc accidentul. Era într-o vineri noaptea. Era în mașină împreună cu două prietene și se întorceau acasă după o noapte de distracții. Fata de la volan era în stare de ebrietate și a făcut mașina zob. Ea și Starlene au scăpat doar cu câteva zgârieturi, dar cealaltă fată, în vârstă de douăzeci și șase de ani, a murit.

Starlene a fost transportată la spital pentru un examen medical. Apoi a fost dusă la secția de poliție pentru o declarație. După aceea, a plecat direct la biserică.

A venit exact așa cum era: îmbrăcată într-o rochie scurtă, cu cercei și machiată. Nu știa la ce să se aștepte. Nu mai trecuse pe la biserică de șapte ani.

Când a intrat în biserică, pastorul tocmai începea predica. Toți și-au întors privirile spre ea și, pe neașteptate, au izbucnit în cântare.

„Au întrerupt serviciul divin și au început să cânte, fiindcă s-au bucurat foarte mult că revenisem după atâția ani!” povestește Starlene.

A fost o primire demnă de fiul risipitor din parabola lui Isus (Luca 15:11-32)!

Starlene a decis chiar atunci să-și predea viața lui Isus și să o ia de la capăt.

„Am făcut o învoială cu Dumnezeu: totul sau nimic”, spune ea. „M-am rebotezat și am început o viață nouă.”

(Va continua.)

Trei semne

de Andrew McChesney

Odată, pe când avea douăzeci și cinci de ani, în timp ce l-a ascultat pe un misionar american la o întâlnire de tineret din țara ei natală, Trinidad și Tobago, Starlene Peters a simțit convingerea interioară de a pleca într-o călătorie misionară de două săptămâni în America de Sud. Imboldul acesta a descumpănit-o totuși. Se întorsese de puțin timp în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea după o viață de petreceri și nu se simțea capabilă să lucreze ca misionară la vârsta ei – douăzeci și cinci de ani.

„Din punctul meu de vedere, nu aveam *stofă* de misionar”, spune ea. „Am decis atunci să mă rog.”

I-a cerut lui Dumnezeu un semn: ca mai mulți tineri din sală să o îndemne să devină misionar. Niciunul dintre tinerii de acolo nu o cunoștea, așa că și-a spus că nu aveau cum să o abordeze.

Cu toate acestea, mai mulți tineri au venit în ziua aceea la ea și i-au spus: „Te-ai gândit vreodată să devii misionară?”

Starlene s-a gândit atunci că totuși era normal ca tinerii să-i sugereze acest lucru după prezentarea misionarului american, așa că l-a cerut lui Dumnezeu un al doilea semn: ca tatăl ei să o îndemne să lucreze ca misionară.

„Tatăl meu nu este un om bisericos și eu sunt singura lui fată”, precizează Starlene. „Din perspectiva mea, șansele erau aproape zero. Am crezut că l-am prins pe Dumnezeu la colț.”

A doua zi, tatăl ei a sunat-o și i-a spus: „Poate că ar trebui să mergi unde te trimite Dumnezeu.” Și i-a mai spus că era mulțumit de schimbările pe care le observase la ea în ultima vreme.

În noaptea aceea, Starlene s-a rugat tensionată. Nu voia să-și piardă locul de muncă din cauza călătoriei misionare din Guyana. A cerut atunci un al treilea semn: ca Dumnezeu să-i dea cei patru sute cincizeci de dolari pentru călătorie.

A doua zi, ultima zi a întâlnirii de tineret, un străin i-a înmânat un plic alb și a plecat.

„Când m-am uitat în plic, am găsit un cec de patru sute cincizeci de dolari, exact suma de care aveam nevoie ca să plec”, povestește ea.

Starlene a rămas până la urmă în Guyana un an și jumătate și a lucrat ca profesoară la o școală misionară. De atunci, a participat la diferite călătorii misionare de scurtă sau de lungă durată, cu numai câteva pauze în care a strâns banii necesari pentru călătoria următoare. În 2014, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Ted N. C. Wilson, i-a înmânat o distincție pentru lucrarea ei în cadrul programului *Un an în misiune*.

Starlene, acum în vârstă de treizeci și doi de ani, spune că nu este niciodată prea târziu sau prea devreme să le vorbim altora despre Isus.

„Înainte de prima mea călătorie misionară, doar ce mă întorsesem la biserică și nu mă simțeam suficient de creștină ca să fiu misionară”, spune ea. „Acum, tot ce fac este să merg în călătorii misionare. Dumnezeu îmi poartă întotdeauna de grijă.”